

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéta Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Bc. Mgr. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **V. B.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem,
se sídlem Kořenského 15/1107, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

- I) Ing. M. Z.**, narozený „X“,
bytem „X“,
- II) Ing. M. Z., MBA**, narozená „X“,
bytem nám. „X“,
- III) Mgr. Ing. J. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
- IV) Ing. L. T.**, narozený „X“,
bytem „X“,
- V) JUDr. S. H.**, narozená „X“,
bytem „X“,
- VI) Bc. J. J.**, narozený „X“,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bytem „X“,
VII) Ing. S. D., narozený „X“,
bytem „X“,
VIII) Ing. F. K., narozený „X“,
bytem „X“,
IX) Mgr. Ing. J. Š., narozený „X“,
bytem „X“,
X) RNDr. Z. K., narozená „X“,
bytem „X“,
XI) Ing. J. K., narozená „X“,
bytem „X“,
XII) Ing. Z. Š., narozená „X“,
bytem „X“,
XIII) Ing. J. F., narozený „X“,
bytem „X“,
XIV) Ing. K. M., narozená „X“,
bytem „X“,
XV) Ing. P. S., narozený „X“,
bytem „X“,
XVI) Ing. P. L., narozená „X“,
bytem „X“,
XVII) Ing. I. J., narozená „X“,
bytem „X“,
XVIII) Mgr. Ing. Š. H., narozený „X“,
bytem „X“,
XIX) Mgr. R. S., narozený „X“,
bytem „X“,
XX) Ing. M. S., narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupených advokátem JUDr. Alešem Gerlochem, CSc.,
se sídlem Botičská 4, 128 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2016, č. j. 80/KH/2014, JID: 193494/2016/KUUK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 30. 12. 2016, č. j. 80/KH/2014, JID: 193494/2016/KUUK, kterým byla odmítnuta žalobcová žádost podle § 15 odst. 1 v souběhu s § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a s § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoOOÚ“), doručená povinnému subjektu dne 27. 10. 2014 a evidovaná pod JID: 149185/2014/KUUK. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku sdělit žalobci, jaký plat a jaké odměny pobírali v letech 2010 až 2014 vedoucí jednotlivých odborů úřadu, poradci hejtmána, náměstci a radní, ředitel krajského úřadu. Žalobce zároveň požadoval, aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žádostí, kterou žalovaný obdržel dne 27. 10. 2014, požadoval poskytnutí výše předestřených informací s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Žalovaný ovšem tuto žádost odmítl rozhodnutím ze dne 11. 11. 2014, nicméně k odvolání žalobce Ministerstvo vnitra, jakožto odvolací správní orgán, svým rozhodnutím ze dne 10. 12. 2014 dané odmítavé rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný však do podání žaloby požadované informace neposkytl, jelikož odmítnutí poskytnutí informací ze strany žalovaného a následné zrušení a vrácení k novému projednání ze strany Ministerstva vnitra nastalo celkem 12x, kdy posledním rozhodnutím odvolacího správního orgánu bylo rozhodnutí ze dne 6. 12. 2016, jímž bylo zrušeno dvanácté odmítavé rozhodnutí žalovaného a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání (žalobce vůči tomuto rozhodnutí rovněž brojí žalobou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 202/2016). Poté žalovaný vydal dne 30. 12. 2016 další odmítavé rozhodnutí, vůči němuž je brojeno předmětnou žalobou, a to ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44.
3. Ve vztahu k žalovanému rozhodnutí pak žalobce namítl, že představuje naprostou aroganci a ignoraci nejen rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, nýbrž i závazných právních názorů nadřízeného orgánu v předmětné věci, což konstatovalo i Ministerstvo vnitra ve svém dvanáctém zrušujícím rozhodnutí ze dne 6. 12. 2016. Povinností žalovaného bylo poskytnout požadované informace žalobci, a to s ohledem na § 8b odst. 1, odst. 2 InfZ a závěry obsažené v již výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její odmítnutí, jelikož žalobce nepřipustně napadá rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný se již v minulosti snažil zabránit tomu, aby probíhal tzv. kolotoč rozhodnutí o odmítnutí žádosti a následné zrušující rozhodnutí prikazující žalovanému věc znovu vyřídit, když žalovaný již 28. 5. 2015 navrhoval odvolacímu správnímu orgánu, aby řízení přerušil, než bude o společné žalobě osob, jichž se případné poskytnutí informací týká a která byla u zdejšího soudu zaevidována pod sp. zn. 15 A 36/2017, soudem rozhodnuto, neboť jediné tak lze těmto osobám zajistit právo na soudní ochranu. Odvolací správní orgán však řízení nepřerušil, přičemž ve věci postupně vydal další zrušující rozhodnutí – poslední ze dne 6. 12. 2016, vůči kterému byla podána osobami, jichž se poskytnutí informací týká, výše zmíněná žaloba sp. zn. 15 A 36/2017, které soud přiznal odkladný účinek (pozn. soudu – žaloba pod sp. zn. 15 A 202/2016 a žaloba pod sp. zn. 15 A 36/2017 byly usnesením soudu spojeny ke společnému projednání pod sp. zn. 15 A 202/2016).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaný při posuzování předmětné žádosti žalobce o poskytnutí informací prováděl test proporcionality, přičemž dospěl k závěru, že ze strany žalobce dochází ke zneužití práva na informace, neboť samotný žalobce uvádí, že dotyčná žádost byla podána za účelem provedení testu „...nakolik jsou povinné subjekty ochotné respektovat judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ústecký kraj zatím v tomto testu zcela propadá.“
6. Dle žalovaného se žalobce nemůže s úspěchem dovolávat závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, neboť tímto rozhodnutím se Nejvyšší správní soud výrazně odklonil od účelu sledovaného § 16 odst. 4 InfZ.

Další vyjádření žalobce

7. V následně učiněném podání ze dne 9. 10. 2019 žalobce uvedl, že předmětná žaloba byla podána přípustně, a to s ohledem na závěry obsažené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35. Dále žalobce uvedl, že si je vědom i nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který řešil otázky poskytování informací o platových poměrech ve veřejné sféře, nicméně tímto dialog mezi soudy ohledně této problematiky nebyl ukončen. V této souvislosti pak žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2018, č. j. 7 As 366/2017-54, v němž byla posuzována žádost žadatele o poskytnutí informací o platových poměrech manažerů České televize, kdy Nejvyšší správní soud uvedl, že nevnímá rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, a nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, jako rozhodnutí zcela protikladná. Žalobce má za to, že žalobcova žádost o informace ob stojí i ve světle citovaného nálezu Ústavního soudu, když tento soud judikoval, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.

Osoby zúčastněné na řízení

8. V předmětné věci uplatnilo dvacet zaměstnanců žalovaného, jak byli jmenováni shora, kterých se dotaz přímo týkal, práva osoby zúčastněné na řízení, aniž by se k věci vyjádřili.

Ústní jednání před soudem

9. Při jednání soudu konaném dne 23. 10. 2019 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně, soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět a měl by informačním příkazem uložit povinnost žalovanému poskytnout požadované informace. Dále zdůraznil, že žaloba je důvodná, a to i přes nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Žalobce je totiž svojí profesí novinářem a plní roli tzv. společenského hlídačského psa, neboť je novinářem pracujícím pro serózní a renomovaná média (Hospodářské noviny, Economia a.s. a Seznam zprávy a.s.), přičemž chtěl na toto téma napsat novinový článek. Důvodnost žaloby umocňuje i skutečnost, že žalobce o požadované informace požádal již v roce 2014, a proto žalovaným dovozovaný zásah do osobnostních práv dotčených osob postupně zeslábl. Pokud by soud předmětné žalobě vyhověl, žalobce by již netrval na žalobě, která je evidována u soudu pod sp. zn. 15 A

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

202/2016. Platový test ve smyslu judikatury Ústavního soudu žalovaný nemohl provádět, neboť Ústavní soud o něm judikoval až následně po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dále není pravdou, že by žalobce požadované informace žádal pro svoji zálibu, neboť tak činil s ohledem na svoji novinářskou profesi. Žalobce se nikdy netajil tím, že informace žádal za účelem provedení testování činnosti žalovaného, k čemuž doplnil, že takovéto testování představuje standardní a legitimní novinářský postup. Novináři takto testují rozličné orgány, např. nalezené věci odevzdávají na policii a vyhodnocují, jak následně policie v této záležitosti koná. To byl případ i ve vztahu k žalovanému.

10. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání nově navrhl namísto odmítnutí žaloby její zamítnutí, a to s ohledem na judikurní posun Nejvyššího správního soudu v této záležitosti. Dále vyjádřil přesvědčení, že nelze paušalizovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 55/2012, jak činil žalobce ve své žádosti o poskytnutí informací, kdy navíc tato žádost byla podána krátce po vydání dotyčného judikátu. Žalovaný tak trvá na tom, že otázka veřejného zájmu se musí posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétnímu případu, jak plyne z konstantní judikatury Ústavního soudu. Žalovaný v předmětné věci nikdy nepostupoval obstrukčně, tzv. procesní ping pong se snažil zastavit návrhy na přerušení řízení, ovšem bez úspěchu. Žalovaný od počátku konzistentně odmítal vyhovět předmětné žádosti o poskytnutí informací, a to s ohledem na výsledek testů proporcionality, který žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti vždy prováděl. Žalovaný trvá na tom, že v předmětné věci setrval postupoval v soulad s judikaturou Ústavního soudu, naproti tomu odvolací správní orgán, popř. někdy i Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací činnosti, tak nečinily. Navíc odvolací správní orgán postupoval v rozporu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která pojednává o tom, že informace se neposkytují v případě zneužití informačního práva. To byl ostatně i případ žalobce, když žalovaný je přesvědčen, že ze strany žalobce jde o zneužití tohoto práva. Dále pověřený pracovník žalovaného podotkl, že v roce 2017 byl žalovaný přítomen na ministerstvu vnitra, kde se konala konference na téma poskytování informací, kde jednou z přednášejících byla i paní B., tehdejší předsedkyně zapsaného spolku Právo ve veřejném zájmu. Ta přitom na dotaz z pléna, co tento zapsaný spolek učinil následně s poskytnutými údaji o platech zaměstnanců jistého krajského úřadu, o které tento spolek rovněž žádal, odpověděla, že nic, že informace poskytnuté v tomto směru byly zahozeny do koše. K tomu pověřený pracovník podotkl, že tento zapsaný spolek, pak posléze, kdy byl vydán tzv. platový test Ústavního soudu, vzal žaloby, jimiž se domáhal poskytnutí informací o platech, zpět. Žalovaný svým rozhodnutím chránil osobní údaje dotčených osob.

Posouzení věci soudem

11. Předně soud uvádí, že neshledal důvody pro odmítnutí žaloby pro nevyčerpání opravných prostředků, jak prvotně namítal žalovaný.
12. Judikatura správních soudů nebyla určitou dobu jednotná v otázce, jak by měl žadatel o poskytnutí informací podle InfZ postupovat v případě, že mu povinný subjekt na jedné straně setrval odmítá sdělit požadované informace a přitom jsou rozhodnutí povinného subjektu opakovaně nadřízeným orgánem rušena, což je i nyní projednávaný případ žalobce. K tomu, jak postupovat, se jako poslední vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, www.nssoud.cz, který dospěl k závěru, že: „Žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).“ V nyní projednávaném případě žalobce zvolil právě uvedený postup, neboť žalobu podal proti rozhodnutí žalovaného jako povinného subjektu poté, co mu věc byla opakovaně vrácena nadřízeným správním orgánem. Žalobce tedy postupoval bezpochyby správně, když podal žalobu proti žalobou napadenému rozhodnutí.

13. Napadené rozhodnutí soud tedy věcně přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud má za to, že v důsledku nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, ke změně náhledu na problematiku poskytování informací o platech a odměnách úředních osob. Ústavní soud v předmětných nálezech mimo jiné uvedl, že: *„Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:*
 - a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
 - b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
 - c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“;*
 - d) informace existuje a je dostupná.**Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“*
16. Na tento právní názor Ústavního soudu revidující právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, navazuje další judikatura správních soudů, ze které mimo jiné vyplývá, že za této nové právní situace vytvořené nálezy Ústavního soudu je třeba, aby povinný subjekt provedl test žádosti o poskytnutí informací ve smyslu shora uvedených nálezů Ústavního soudu, jinak je nutno přikročit ke zrušení rozhodnutí povinných subjektů a vrácení věcí těmto orgánům k dalšímu řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 173/2017-27; ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 As 296/2017-31; ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-56; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5 A 40/2015-68; www.nssoud.cz).
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. V daném případě však žalovaný zevrubně prováděl test proporcionality ve smyslu výše citovaných nálezů Ústavního soudu, jak vyplývá z obsáhlého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 6 až 13) se závěrem, že žádost žalobce o poskytnutí informací je třeba odmítnout. Je sice pravdou, že oba zmíněné nálezy Ústavního soudu byly vyhlášeny až po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30. 12. 2016, nicméně žalovaný test proporcionality předvídavě velice zevrubně prováděl (obzvláště když ve věci rozhodoval již po třinácté), a to v návaznosti na starší nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96, na které pak myšlenkově navázaly výše předestřené nálezy Ústavního soudu. Již v tomto nálezu ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96, je dovozeno, že v případě střetu dvou ústavních práv je třeba provádět test proporcionality. V daném případě přitom nepochybně šlo o střet dvou ústavních práv, a to práva na ochranu soukromého života a práva na svobodný přístup k informacím.
18. Pokud žalovaný na základě provedeného testu proporcionality uzavřel, že žádost žalobce o poskytnutí informací je třeba odmítnout, soud se s tímto závěrem ztotožnil. Z hlediska shora předestřené testu proporcionality má soud za to, že nebyly splněny hned tři ze čtyř jeho podmínek, třebaže, aby bylo možno informaci poskytnout, je nutné kumulativně splnit všechny čtyři. Při učinění tohoto závěru soud bral v potaz skutečnosti uváděné žalobcem v předmětné žádosti o poskytnutí informací. Žalobce v této žádosti uváděl a připouštěl, že dotyčná žádost byla podána jen za účelem testování „...nakolik jsou povinné subjekty ochotné respektovat judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ústecký kraj zatím v tomto testu zcela propadá.“ Ze žádosti nikterak nevyplývalo a žalobce to netvrdil, že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, protože nebyla v rámci testu proporcionality splněna podmínka Ústavním soudem označená pod písm. a). Žalobce v žádosti rovněž neuváděl, kterého veřejného zájmu by se měly požadované informace týkat (např. k rozvinutí veřejné diskuse o optimálním platovém ohodnocení úředníků). Nadto nelze přehlédnout, že vlastní platové poměry zaměstnanců žalovaného, čili požadované informace, se přímo netýkají zájmu žalobce testovat činnost žalovaného – čili toho, proč žalobce žádost podával, protože nebyla v rámci testu proporcionality splněna podmínka Ústavním soudem označená pod písm. b). A konečně žalobce v dotyčné žádosti nikterak nedeklaroval, že na základě této žádosti plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, protože nebyla v rámci testu proporcionality splněna podmínka Ústavním soudem označená pod písm. c).
19. Soud nezpochybňuje, že žalobce byl v době podání předmětné žádosti o poskytnutí informace sice novinář, nicméně z dotyčné žádosti v žádném směru nevyplývalo, že by žalobce žádané informace vyžadoval pro účely své novinářské profese, aby vyvolal diskusi o věcech veřejného zájmu. Žalobce předmětnou žádost podal jako prostá soukromá osoba bez jakéhokoli poukazu na svoji novinářskou profesi s tím, že vyžádání informací je vlastně jen testováním činnosti žalovaného. S ohledem na citlivost požadovaných informací, když jednoznačně citelně zasahují do soukromí dotčených osob, má soud za to, že akceptovat prosté testování činnosti žalovaného čili takové testování, u něhož absentuje ambice přispět k diskusi o věcech určitého veřejného zájmu, které ve výsledku setrvale a nevratně zasáhne do soukromí dotčených osob, nelze. Nelze totiž zapomínat, že pokud dojde k poskytnutí informací v režimu InfZ včetně informací o osobních údajích žadatelů, musí povinný subjekt ještě dle § 5 odst. 3 InfZ zveřejnit poskytnuté informace způsobem umožňující dálkový přístup, a to do 15 dnů od poskytnutí informací.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, když žalovaný legitimně rozhodl o odmítnutí předmětné žádosti o poskytnutí informací, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
22. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)